



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: P. C.,
sídlem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Dejvice, Praha 6
proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo nám. 5/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 28. 8. 2018, č. j. JMK 123375/2018, sp. zn. S-JMK 116303/2018/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne

11. 5. 2018, č. j. 105629/2017-11 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (nyní přestupku) podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, jehož se jako provozovatel vozidla reg. zn. X měl dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 11. 7. 2017 v 09:27 hod v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 68 km/h, resp. 65 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
3. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 4 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 29. 10. 2018, doručené zdejšímu soudu téhož dne, shrnul žalobce své žalobní námitky do celkem devíti bodů, pojmenovaných: nezákonné rozdělení plateb; obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí; nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti; nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy; sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení; neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou; příkaz nabyt právní moci; nevedení společného řízení.
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
6. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 12. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. Žalovaný měl za to, že on, jakož i správní orgán I. stupně, při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. K jednotlivým žalobním námitkám poté uvedl následující.
9. Způsob úhrady pokuty a nákladů řízení jsou zcela v dispozici žalobce. Pokuta a náklady řízení jsou odlišné platby, což potvrzuje také možnost vydat rozhodnutí o nákladech řízení samostatně.
10. Ze spisové dokumentace vyplývá, že použitý rychloměr pod pojem ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nespadá a lze jej využívat v souladu s ustanovením § 79a silničního zákona. Ze spisu je zřejmé, že rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, což také správní orgán reflektoval.
11. Odpovědnost za přestupek provozovatele je odpovědnost objektivní, tudíž se forma zavinění nezkoumá.
12. Odkaz na ustanovení § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti dostačující. Navíc je ve výroku rozhodnutí uvedeno doslovné znění ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona.
13. Správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění rozhodnutí sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či žalobě nepodal.
14. Dle ustanovení § 79a silničního zákona není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření.
15. Vystupování Asociace pro poskytování právní ochrany (dále též „Asociace“) v rámci správních řízení považoval žalovaný za další procesní strategii z dílny obecných zmocněnců poskytujících „pojištění proti pokutám“, které následně v rámci soudního řízení zastupuje Mgr. Voříšek. Správní orgán zhojil vadu spočívající v podání odporu neexistující právnickou osobou, přičemž byl žalobce o tomto postupu informován a mohl se k němu vyjádřit. Procesní taktiku dle žalovaného potvrzuje fakt, že proti postupu správního orgánu I. stupně brojil žalobce až v rámci soudního řízení.
16. Skutek vedený pod sp. zn. 20169/553738 byl spáchán dne 20. 12. 2016 a řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 22. 3. 2017. Nyní projednávaný skutek byl spáchán dne 11. 7. 2017, tj. po zahájení řízení o prvním skutku.
17. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

19. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
21. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
22. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
23. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné

skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas.*“ Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

24. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „*(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl.*“ V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „*(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají*

tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou

ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

25. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
26. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
28. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
29. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak,

že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

30. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
31. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na

odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

32. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

33. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Nezákonné rozdělení plateb

34. Žalobce nesouhlasil s rozdělením povinnosti k úhradě pokuty a úhradě nákladů řízení do dvou plateb pod jiným specifickým symbolem. Podle žalobce jsou uvedené platby tzv. kvazidaněmi, a proto se řídí daňovým řádem a je možné je rozdělit toliko na základě žádosti daňového subjektu. Žalobce nevlastní bankovní účet, na kterém by měl příslušné finanční prostředky. Jediným způsobem, jak je může správnímu orgánu dopravit, je cesta na pokladnu, která je pro něho mimořádně finančně nákladná pro značnou vzdálenost od jeho sídla, nebo vkladem na pobočce banky, za což je však účtován poplatek 100,- Kč, a žalobce by byl nucen učinit dva vklady, čímž by mu náklady narostly. Žalobce tak měl za to, že je krácen na svých právech a navíc mu správní orgány tímto způsobem o 5 % zvyšují uloženou pokutu.
35. Podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacena. Zároveň platí, že tento určený způsob zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení má pouze informativní charakter a osoba, již je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením

daňového řádu. Zůstává tak zachována aplikovatelnost § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), který stanovuje způsoby placení daně.

36. Dále soud konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když stanovil žalobci zvlášť povinnost zaplatit pokutu a zvlášť povinnost k úhradě nákladů řízení, neboť jde o dvě samostatné povinnosti, k jejichž splnění byl žalobce zavázán. Žalobce sice namítal různé domnělé obtíže, které mu brání v zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení, avšak k ani jednomu tvrzení nepředložil důkaz, kterým by toto tvrzení prokazoval. Nad to platí, že možnosti, jak uhradit pokutu a náhradu nákladů řízení, jsou variabilní a v zásadě pokrývají nejrozumnější možnosti povinných osob, tj. umožňují povinným osobám provést bezhotovostní platbu, případně umožňují, aby byla platba provedena přímo na pokladně v dotčeném úřadě, anebo aby povinný subjekt provedl platbu prostřednictvím poštovní poukázky. Nutno podotknout, že jsou umožněny veškeré běžně využívané způsoby placení, Náklady spojené s provedením platby nejsou příjmem rozpočtu příslušného úřadu. Je na žalobci, aby si pro splnění uložených povinností zvolil způsob platby, který považuje za nejvhodnější, zároveň nelze akceptovat, že by případné náklady na provedení uvedených plateb byly důvodem pro prominutí stanovených povinností. Náklady spojené se zaplacením pokuty a náhrady nákladů řízení nemohou vést k automatické imunitě vůči sankcím ukládaným v rámci veřejného práva (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351). Žalobní bod tak není důvodný.

Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

37. Žalobce dovozoval absenci oprávnění obecní policie k provádění měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem s odkazem na ustanovení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, který stanovuje, že *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*“
38. Smyslem druhého odstavce citovaného ustanovení je zajištění informovanosti veřejnosti o tom, že se může nacházet na místě, které je monitorováno. Zákon ani jiné další předpisy nestanoví, jakým způsobem se má tato informace zveřejnit.
39. Podle názoru soudu je zcela nesprávná a nelogická argumentace žalobce, že v případě, když se správní orgán nezabýval tím, zda obecní policie zřízení rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla. V prvním stupni rozhodoval jako správní orgán Městský úřad Židlochovice, který své řízení zahájil na základě oznámení přestupku od Městské policie Židlochovice (dále též „MP“).
40. Podle názoru zdejšího soudu lze považovat za zcela dostatečné, pakliže jsou tyto údaje uvedeny například na veřejně dostupných internetových stránkách obce, na jejímž

území je měření rychlosti prováděno. Stejně tak tomu je v nyní projednávané věci. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, je skutečností, která je správnímu orgánu jistě známa z jeho úřední činnosti (nad rámec uvedeného soud konstatuje, že informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice jsou zveřejněny na webových stránkách města Židlochovice: <https://www.zidlochovice.cz/c/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>),

a proto zjevně nejsou pro správní orgán I. stupně nutným předmětem dokazování za předpokladu, že zákonnost měření z tohoto důvodu není zpochybněna účastníkem řízení. Správní orgán I. stupně vycházel z důkazů, kterými bylo prokazováno spáchání deliktu, přičemž shromážděné podklady považoval za dostačující a žalobce jako účastník proti nim nijak v řízení nebrojil.

41. Je však třeba poznamenat, že je otázka, zda by i za situace, kdy by skutečně zřízení měřicího zařízení nebylo na stránkách města Židlochovice uveřejněno, měla tato skutečnost nějaký vliv na výsledek správnosti měření rychlosti vozidel tímto měřicím zařízením, když je povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovena přímo zákonem. Soud nadto posoudil, že namítané ustanovení § 24b zákona o obecní policii směřuje primárně toliko na ochranu osobních údajů, nikoliv na správnost provedeného měření měřicím zařízením, které mělo v posuzované době platné ověření.
42. Za této procesní situace se soud již nezabýval tím, zda je možné stacionární radary považovat za zařízení dle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
43. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
44. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko PČR „Schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stávajícími stacionárními radary - stanovisko“ ze dne 9. 3. 2017, ze kterého vyplývá, že ulice Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích byla určena jako místo pro měření rychlosti MP pomocí stávajících stacionárních radarů. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo na této ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem RAMER AD9T, který odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.
45. Z pohledu soudu byly splněny podmínky ustanovení § 79a silničního zákona. Jelikož z žádného procesního úkonu žalobce nevyplývá zpochybnění toho, že by k měření rychlosti došlo na úseku, kde není oprávněna MP měřit rychlost, nepovažuje soud za nedostatek odůvodnění to, že se kompetencemi MP správní orgány detailně nezabývaly a vzaly jako výsledek dokazování na vědomí prokázání oprávnění MP v tomto místě rychlost měřit.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

46. Námitku žalobce, že ve výroku rozhodnutí absentuje forma zavinění, považuje soud za nedůvodnou. V této souvislosti odkazuje zdejší soud na znění příslušného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 - 36, který uvedl, že „(...) u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění.

V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.“

Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti

47. Námitkou absence odkazu na konkrétní odstavec § 10 silničního zákona se zdejší soud opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, a stejně jako ve všech předcházejících případech ji ani nyní neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.
48. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona doslovně stanovuje, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
49. Je pravdou, že v ustanovení § 10 silničního zákona je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení měl být zhodnocen jako nedostatečný. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl vhodným řešením), ale tento je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tudíž nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu, a vymezení porušeného ustanovení tak lze považovat za dostatečné (srov. žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 208/2016).
50. Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, v návaznosti na něž krajský soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně z pohledu formulačního ob stojí. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti

řidiče

a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl způsob porušení pravidel silničního provozu vozidlem, to, jaká povinnost měla být porušena, a že toto jednání měla znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Zároveň konstatoval, že specifikovaným jednáním se žalobce měl dopustit přestupků provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona.

51. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmá jak odkazující norma, tak norma, která měla být porušena řidičem vozidla, i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován. Zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Ani této námitce proto soud nemohl vyhovět.

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

52. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
53. Ve shodě se žalobcem lze konstatovat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Nicméně k specifikaci takového prostředku není třeba legální definice, jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
54. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je pak podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „(...) zcela správně přitom poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“
55. Součástí listinných důkazů, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, a které jsou specifikované v jeho rozhodnutí na straně 3, jsou oznámení přestupku včetně radarového záznamu ze dne 11. 7. 2017, schválení úseků pro měření rychlosti MP

Židlochovice Policií ČR, jakož i kopie ověřovacího listu č. 129/17. Tyto listiny dostatečně specifikují použitý radar, takže žalobce nemůže mít pochyb, jaký typ radaru byl v daném případě použit. Ze správního spisu vyplynulo, že se všemi listinami se mohl žalobce seznámit dne 10. 5. 2018, kdy proběhlo provedení důkazů listinou a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto svého práva žalobce ovšem nevyužil, i když byl o něm řádně spraven prostřednictvím svého zmocněnce oznámením ze dne 9. 4. 2018.

56. Ze záznamu o přestupku spolu s radarovým záznamem vyplývá, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Tím, že ověřovacím listem č. 129/17 bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla, jako ten který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací.
57. Lze tak shrnout, že v daném případě byl rychloměr použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tato skutečnost byla uvedena nejen v rozhodnutích správních orgánů, ale podrobné informace týkající se typu a funkcí rychloměru byly obsaženy i v dalších listinách (tyto jsou součástí správního spisu), na jejichž obsah krajský soud shora poukázal.
58. Zdejší soud nesouhlasí s žalobcem, že by snad měl správní orgán (zcela nadbytečně) definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr, neboť právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru, resp. klíčový způsob měření, se jedná. Tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření lze subsumovat pod ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, a to i s ohledem na jasnou definici poskytnutou soudní praxí. Soud tak žalobní námitku shledal nedůvodnou.

Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

59. Dále žalobce namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
60. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zůstaly druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu. Současně žalovaný na straně 11 napadeného rozhodnutí konkrétně uvedl: *„Odvolací správní orgán neshledal důvod pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.“*
61. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že *„(...) zákonodárce nekoncepoval*

institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“

62. Zásadní otázkou tak v posuzované věci je, zda a jakým způsobem se žalovaný vypořádal
či nevypořádal s tím, zda přistoupí nebo nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
63. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení
§ 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle ustanovení § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).
64. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku stanoví, že soud k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody přistoupí za splnění několika podmínek: 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné;
a 2) že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
65. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
66. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
67. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést,
jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující.

68. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyšší správní soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného resp. správního orgánu I. stupně nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
69. V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě podle názoru soudu nenaplňují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49). Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt.
70. Krajský soud má proto za to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nepochybili, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

71. Žalobce namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítl, že na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti.
72. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, *že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*
73. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
74. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence

dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.

75. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko PČR „Schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stávajícími stacionárními radary – stanovisko“ ze dne 9. 3. 2017, ze kterého vyplývá, že ulice Žerotínovo nábreží byla určena jako místo pro měření rychlosti MP. Ze správního spisu rovněž zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo právě na této ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem Ramer AD9T umístěném ve skříni na sloupu, což odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.
76. Z uvedeného je zřejmé, že jednání blíže neustanoveného řidiče bylo zjištěno pomocí stacionárního radaru, který měřil rychlost v konkrétním bodě, a to na ulici Žerotínovo nábreží v obci Židlochovice. Ze správního spisu žádným způsobem nevyplývá, že by se v souzené věci jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož podstatou je měření průměrné rychlosti vozidel, která projedou určitým předem definovaným měřicím úsekem v určitém časovém intervalu. Je proto zcela bezvýznamná argumentace žalobce vztahující se k úsekovému měření, zejména, že žalobce nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel, jelikož k úsekovému měření v daném místě vůbec nedocházelo. Soud sice obecně souhlasí s tím, že existence neoznačených a neoznačených kamer pro účely úsekového měření může být problematická z hlediska ochrany osobních údajů, nicméně jelikož v tomto případě byla rychlost vozidla změřena stacionárním radarem, nikoli úsekovými kamerami, je argumentace žalobce v tomto ohledu nepřipadná. S ohledem na vše výše uvedené proto soud i tuto žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Příkaz nabytí právní moci

77. Žalobce rovněž rozporoval, že příkaz, kterým bylo řízení zahájeno, nabytí právní moci, jelikož proti němu nebyl řádně podán odpor, respektive odpor podala neexistující právnická osoba, tudíž tento odpor nemohl vyvolat právní účinky.
78. Dle ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu platí, že si „(ú)častník (...) může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“ Podle uvedeného ustanovení záleží jen na účastníku řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc. Účastník řízení tak může udělit plnou moc k zastupování ve správním řízení jak osobě fyzické, tak osobě právnické; podmínkou je, aby měl zmocnitel i zmocněnec svéprávnost.
79. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že skutkově i právně obdobnými případy, v nichž vystupuje stejný advokát (Mgr. Václav Voříšek), přičemž žalobní/kasační námitky jsou založeny na stejné argumentaci, se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Vyjádřil se přitom zcela jednoznačně k argumentaci žalobce stran účinnosti zastupování Asociací (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 296/2018 – 41, ze dne 19. 9. 2019, č. j. 1 As 265/2018 – 33, či ze dne 6. 4. 2020, č. j. 6 As 231/2019 – 35).

80. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 296/2018 – 41, dospěl k závěru: „(...) Na základě obsahu správního spisu a výše uvedeného je zřejmé, že úmyslem jak stěžovatele, tak Š. Š. jako předsedkyně Asociace bylo, aby odpor proti příkazu podala Asociace v pozici stěžovatelovy zástupkyně. Takto označený a doručený odpor skutečně podán byl, což zakládá pouze fakticitu podání, tedy jeho uskutečnění v reálném světě. S ohledem na nedostatek procesní způsobilosti Asociace takové podání učinit k němu však nebylo možno přiblížit, neboť bylo od počátku neplatné a nemohlo vyvolávat jakékoliv právní účinky. Správní orgán I. stupně i žalovaný tedy správně posoudili, že na odpor podaný Asociací je nutno hledět, jako by vůbec nebyl podán. To však nijak neodporuje tomu, že jeho odesílatelem byla právě zmíněná Asociace, a to prostřednictvím své předsedkyně, která je způsobilá tuto právnickou osobu na základě stanov zastupovat. Z takového jednání však nemůže být v procesněprávní rovině zavázána sama (oproti § 127 věty druhé občanského zákoníku), neboť z obsahu podaného odporu nijak neplyne, že by jej činila svým jménem
a na svůj účet jako fyzická osoba odlišná od zástupkyně stěžovatele.“
81. Krajský soud však neopomněl, že v tomtéž rozsudku však Nejvyšší správní soud současně poznamenal: „V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* neměl ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný povinnost posuzovat subjekt podaného odporu tak, aby to pro stěžovatele bylo výhodnější. Pokud si tedy stěžovatel za svou zástupkyni zvolil právnickou osobu nedisponující právní osobností, a tedy i možností v jeho prospěch činit platná právní jednání, nemůže po správních orgánech požadovat, aby následně za subjekt právně jednající v jeho prospěch považovaly jinou osobu, která procesní způsobilostí disponuje.“
82. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že správní orgány nemají povinnost posuzovat subjekt podaného odporu a následně na to navazujícímu odvolání tak, aby to bylo pro žalobce výhodnější, čímž však nevyvrátil, že by správní orgány tento postup vyloženě uplatnit nesměly. A správní orgán I. stupně zcela ve prospěch a v zájmu žalobce posoudil podaný odpor i odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jakožto podané k tomu zmocněnou osobou, neboť žalobce k tomuto postupu jednoznačně a výslovně projevil opakovaně vůli, když podepsal Asociaci plnou moc a následně na výzvu správního orgánu I. stupně, zda chce být nadále tímto neexistujícím subjektem zastupován, nikterak nezareagoval, přičemž byl poučen, že pokud se k dané výzvě nikterak nevyjádří, bude mít správní orgán I. stupně za to, že chce být Asociací zastupován, a bude tak dále komunikováno s Vítězslavem Zdeňkem. Správní orgány tudíž jednaly toliko ve prospěch projevené vůle žalobce samotného, který chtěl být jím zmocněným subjektem (byť v té době neexistujícím) zastupován. Správní orgány této žádosti žalobce vyhověly, avšak z procesní opatrnosti žalobce vyrozuměly o tom, že budou dále komunikovat s panem Vítězslavem Zdeňkem.
83. Správní orgán I. stupně měl nepochybně možnost takto podaný odpor neakceptovat, ale výše naznačeným postupem dal žalobci prostor pro uplatnění jeho práv. Žalobce dal podpisem předložené plné moci nepochybně najevo, že chce být v řízení zastoupen právě jím zvolenou Asociací, která však zmocněncem být nemohla. Správní orgán I. stupně tedy tímto způsobem zhojil vadu, přičemž byl žalobce o této skutečnosti řádně a srozumitelně informován a mohl se k tomuto postupu vyjádřit, případně projevit svůj nesouhlas s akceptací podaného odporu.

84. Správní orgány tudíž jednaly toliko ve prospěch projevené vůle žalobce samotného, který chtěl být jím zmocněným subjektem (byť v té době neexistujícím) zastupován. Správní orgány této žádosti žalobce vyhověly.
85. Pokud správní orgány této žádosti žalobce nad rámec svých zákonných povinností v jeho prospěch vyhověly a dále v řízení postupovaly způsobem, který žalobce výslovně vyžadoval, nelze přenášet případná negativa s tím spojená na správní orgány, nýbrž jde o odpovědnost za veškeré další úkony v řízení čistě za samotným žalobcem, neboť to byl on, kdo projevil vůli být v řízení zastupován neexistujícím subjektem, Asociací. I tato námitka byla tudíž vyhodnocena jako nedůvodná.

Nevedení společného řízení

86. Další žalobní námitkou brojil žalobce proti nerespektování ustanovení § 125g odst. 2 a 3 silničního zákona ze strany správních orgánů, které nevedly společné řízení.
87. Dle ustanovení § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.*
88. Dle ustanovení § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky *ve společném řízení se neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.*
89. Prostudováním obsahu správního spisu a rovněž skutečností, které zdejší soud získal vlastní činností v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 32 A 35/2018 (dřívější řízení), dospěl zdejší soud k závěru, že se žalobce nepochybně dopustil více přestupků (resp. správních deliktů) provozovatele vozidla a příslušným k jejich projednávání byl Městský úřad Židlochovice, tj. správní orgán I. stupně. Z přehledu skutečností, které ze správního spisu a z dřívějšího řízení vyplynuly, je též zřejmé, že správní orgán I. stupně vedl řízení o předmětných správních deliktech po určitou dobu souběžně.
90. Nicméně z výše citovaného ustanovení § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, jež bylo účinné v době spáchání nyní řešeného přestupku žalobce, je zřejmé, že v něm zákonodárce nově stanovil důležitý okamžik, který odděluje přestupky, které je správní orgán povinen projednat ve společném řízení. Právě touto změnou byla vyřešena doposud nejednotná rozhodovací výkladová praxe provázející zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ohledně otázky, které přestupky je nutno do společného řízení zahrnout.
91. Správní orgán tedy od účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky ve společném řízení neprojednává a neukládá úhrnný správní trest za přestupky spáchané až po zahájení přestupkového řízení. Tím má být bráněno tomu, aby obviněný z přestupku soustavnou recidivou fakticky bránil projednání jeho dalších přestupků.
92. Podstatou citovaného ustanovení tedy je, aby správní orgán ve společném řízení neprojednával přestupky spáchané až po zahájení řízení. Zahájení řízení o přestupku je tedy jakýmsi mezníkem a přestupky spáchané před zahájením řízení je nutno projednat

ve společném řízení, přestupku spáchané po zahájení řízení je poté nutné projednávat samostatně a nikoliv ve společném řízení.

93. V tomto ohledu krajský soud shrnuje, že žalobce spáchal první přestupek provozovatele vozidla dne 20. 12. 2016, přičemž řízení o tomto přestupku bylo zahájeno dne 22. 3. 2017 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 3. 2018. Přestupek, který je předmětem tohoto řízení, však žalobce spáchal až dne 11. 7. 2017, tedy již v době účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který je tedy nutné na druhý přestupek žalobce aplikovat. Vzhledem k tomu, že žalobce spáchal druhý vytýkaný přestupek nepochybně až po datu zahájení řízení v případě prvního přestupku žalobce, nelze v souladu s ustanovením § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky nebylo možné tyto dva přestupky žalobce projednat ve společném řízení a nebylo tedy nutné pro tyto dva přestupky uložit úhrnný správní trest.
94. Krajský soud proto ani této žalobní námitce nevyhověl.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

95. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
96. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů,

státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

97. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

98. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
99. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
100. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
101. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.